

HỒI 573

Hàn Lâm Thanh Viễn

Cùng ngồi với Dương Công Khanh trong căn phòng có góc nhìn tốt nhất của Đồng Gia tử lâu, Khấu Trọng chép miệng: “Vương Thế Sung lại muốn hại ta!”

Dương Công Khanh sửng sốt: “Không phải chứ! Lần trước Vương Thế Sung muốn giết Thiệu soái đã quá mất lòng người, khiến trên dưới trong quân đều bất bình, bây giờ đang là lúc nguy cấp, Thiệu soái chẳng phải là kẻ dễ chạm đến, sao Vương Thế Sung lại dám làm càn chứ?”

Khấu Trọng nâng chén mời rượu, đôi bên uống cạn xong, cười nói: “Cái này là từ kinh nghiệm mà biết. Vương Thế Sung hiện rất có lòng tin thắng trận này, ta lại tự nạp mạng đến tận nơi, lẽ nào y chịu bỏ qua cơ hội mà không tiện tay đâm một đao, kết liễu cho xong tiểu đệ chứ?”

Rồi gã tiết lộ thân phận của Vương Thế Sung: “Người trong Ma môn hành sự độc ác, đui tịt giết tuyệt, chẳng nghĩ đến thiên lý nhân tình đâu. Ta đã nhiều lần phá hoại kế hoạch của bọn chúng, chắc chắn đã trở thành kẻ địch chung của bọn chúng, nếu có thể trừ khử cả ta lẫn Lý Thế Dân, cơ hội thành công của chúng sẽ cao hơn hẳn. Vương Thế Sung sai Vương Huyền Thứ ra tiếp đón ta chính là làm yên lòng ta mà thôi.”

Dương Công Khanh nhíu mày: “Xưa nay người trong Ma môn tự tư tự lợi, giống như một nắm cát rời. Với tính cách của Vương Thế Sung, chỉ làm việc có lợi cho mình, đối phó với Thiệu soái thật sự là ngu xuẩn. Chao ôi! Nếu không phải Thiệu soái nói, ta thật sự không dám tin Vương Thế Sung là người xuất thân từ Ma môn, song chính vì Vương Thế Sung xuất thân từ Ma môn, cho nên mới giải thích được mối quan hệ ám muội giữa y với Vinh Phụng Tường.”

Khấu Trọng hạ giọng khẽ nói: “Theo ta thấy, các phái của Ma môn trước giờ đánh nhau chí chóe, chẳng khác gì một đồng cát rời, bây giờ đã có xu hướng hợp đoàn phát triển, bởi vì sinh tử tồn vong là ngay giây phút này, Vương Thế Sung đã trở thành tia hy vọng lớn nhất để bọn chúng đoạt lấy thiên hạ. Lúc này, khi mới gặp Vương Thế Sung, y hé lộ phong thanh

rằng, nội bộ của Lý phiệt không ổn định, có thể thấy Ma môn có người đang giở trò tại Quan Trung. Nếu Chu Xán có quan hệ với Ma môn, mà lại chịu qui hàng Vương Thế Sung, điều đó cho thấy Ma môn đã chấp nhận liên kết lại để giành lấy chiến thắng trong cuộc đấu tranh giành thiên hạ này rồi.”

Dương Công Khanh gật đầu: “Nếu có thể đánh bại được Lý Thế Dân, ít nhất một nửa thiên hạ rơi vào túi Vương Thế Sung, nếu có thể trừ cả Thiệu soái và Lý Thế Dân, thiên hạ càng là vật trong túi của Vương Thế Sung. Thiệu soái có tính toán gì không?”

Ánh tinh quang trong hai mắt Khấu Trọng sáng rực lên, mỉm cười nói: “Đương nhiên là tương kế tựu kế, trước tiên giúp Vương Thế Sung thắng trận này rồi mới nghĩ đến chuyện khác.”

Dương Công Khanh ngạc nhiên nói: “Nhưng Vương Thế Sung chẳng phải muốn giết Thiệu soái sao?”

Khấu Trọng bình thản nói: “Hôm nay không giống như ngày trước, Vương Thế Sung không còn dám công nhiên đối phó với ta, sợ ảnh hưởng đến lòng quân, chỉ có thể do những người khác trong Ma môn đến giết ta, còn y sẽ cố gắng làm ra vẻ vô can. Ta cứ xem như là có người đến tận nơi giúp ta luyện đao vậy!”

Dương Công Khanh nói: “Trong tình huống này, Thiệu soái ở lại đây có tác dụng gì? Chi bằng ta đem hết thủ hạ cùng Thiệu soái về Bành Lương ngồi xem hai hổ đấu nhau.”

Khấu Trọng cười khố nói: “Ta cũng muốn làm như vậy lắm, nhưng bây giờ quân ở Bành Lương của ta còn rất yếu so với đại quân của Lý phiệt, không chịu nổi một đòn đâu. Hơn nữa Lạc Dương có ảnh hưởng rất quan trọng đến quyết định của Ba Thục, không thể bỏ mất được, nếu không, ai thêm chịu ra sức cho hạ người như Vương Thế Sung chứ.”

Dương Công Khanh nói: “Vấn đề là Vương Thế Sung không chịu dùng Thiệu soái, Thiệu soái ở lại đây chỉ sẽ bị ngồi chơi xơi nước, lại còn phải ứng phó với mưu đồ gia hại của y nữa.”

Khấu Trọng lạnh lùng hừ một tiếng: “Đến khi y đã cùng đường, tất nhiên sẽ đến nhờ ta, ta quá hiểu tính cách vô sỉ của y mà.”

Dương Công Khanh hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi: “Thiệu soái cho rằng Vương Thế Sung có bao nhiêu phần thắng?”

Khấu Trọng rõ ràng đã suy nghĩ kỹ vấn đề này, đáp nhanh mà không cần ngẫm nghĩ: “Nhiều nhất là chỉ có một phần cơ hội mà thôi, mà một phần cơ hội này là nhờ nội bộ Lý phật lục đục mà có. Vương Thế Sung không xứng là đối thủ của Lý Thế Dân. Chao ôi, nếu bây giờ Lạc Dương là của Khấu Trọng này, chắc chắn Lý Thế Dân sẽ thua to.”

Dương Công Khanh trầm giọng nói: “Cứ cho là như vậy đi, khi đó Thiệu soái sẽ làm gì?”

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Nếu ta là Vương Thế Sung, chắc chắn sẽ toàn lực nghênh chiến, đánh vài trận với Lý Thế Dân để khơi dậy lòng quân, khiến cho những tướng sĩ khác họ có lòng riêng không dám làm càn.”

Dương Công Khanh chép miệng: “Đáng tiếc Vương Thế Sung không phải là Thiệu soái, gặp phải một Lý Thế Dân dụng binh như thần trên chiến trường, chỉ có nước nhanh chóng bại vong mà thôi. Giả sử Vương Thế Sung bị cô lập ở Lạc Dương mới nhờ Thiệu soái giúp đỡ, Thiệu soái có cách gì cứu vãn đây?”

Khấu Trọng biết con người y thận trọng, nếu mình chỉ biết tỏ cái dũng của kẻ thất phu, chắc chắn sẽ bị y xem thường. Gã bèn nghiêm mặt nói: “Sự tính toán của ta vốn rất hoàn mỹ, chính là khi Lý Thế Dân tấn công Lạc Dương, Đậu Kiến Đức sẽ vượt sông xuống Hà Nam, chỉ đóng quân ở gần Hồ Lao khiến Lý Thế Dân không dám xâm phạm Hồ Lao, giữ tuyến phía đông Lạc Dương thông thoáng, giúp Lạc Dương không bị thiếu lương thực, cuộc chiến vây thành sẽ trở thành cuộc chiến đoạt lương thực, vậy thì Lý Thế Dân sẽ khó mà yên giấc. Chỉ đáng tiếc là Vương Thế Sung nôn nóng xung đột, Đậu Kiến Đức do đó sẽ khó chịu hợp tác với y nữa. Như vậy ta chỉ đành dùng Thiệu Soái quân bù vào, chỉ cần giữ được tuyến sanh cơ Hồ Lao, Lý Thế Dân sẽ không thể cô lập được Lạc Dương, mới có khả năng thua trận đại chiến mang tính quyết định này.”

oOo

Trầm Lạc Nhận ra đi hồi lâu thì Hầu Hi Bạch cơm rượu no nê mới trở về, thấy Từ Tử Lăng ở nhà, ngạc nhiên hỏi: “Huynh không cần đi nghe giảng sao? Sao lại về sớm vậy?”

Rồi hắn ngồi xuống bên cạnh gã, nói: “Người bằng hữu Âm Hiễn Hạc của huynh vẫn chưa có tin tức, nhưng có rất nhiều tin đồn về đại quân Đông chinh.”

Từ Tử Lăng hỏi: "Có tin đồn gì?"

Hầu Hi Bạch nghiêm mặt đáp: "Những lời vô căn cứ không cần phải tốn thời gian, nhưng có ba tin tức rất thú vị, rất là đáng tin."

Từ Tử Lăng không nén nổi tò mò, cười nói: "Huynh đừng rề rà được không, mau nói ra, nếu không sẽ bị ép cung đó."

Hầu Hi Bạch bật cười: "Có Tử Lăng bầu bạn, những ngày buồn chán trở nên thú vị quá. Tin thứ nhất là Lý Uyên đang xem xét có nên phái Nguyên Cát làm phó soái cho Lý Thế Dân hay không?"

Từ Tử Lăng nhú mày: "Không phải vậy chứ! Lý Nguyên Cát vừa mới thua trận, toàn nhờ Lý Thế Dân thu thập tàn cuộc nên mới chuyển bại thành thắng. Một chiến dịch quan trọng như Lạc Dương, sao có phần Lý Nguyên Cát chứ?"

Hầu Hi Bạch phân tích: "Huynh nghĩ kỹ xem, điều này không phải là không có khả năng đâu. Lý Uyên phái Lý Nguyên Cát đi Lạc Dương không phải là đi đánh trận mà chủ yếu là để giám sát Lý Thế Dân, vì sợ y chiếm xong Lạc Dương thì giữ lấy làm của riêng uy hiếp Trường An. Có lẽ Lý Uyên không nghĩ như vậy, nhưng chỉ cần là phe Thái tử và Phi tần lo lắng như thế, cũng có nghĩa là Lý Uyên cũng e ngại rồi."

Từ Tử Lăng nhớ lại Lý Thế Dân đã từng nói Lý Uyên sợ y chiếm lĩnh Lạc Dương xưng đế, thầm than, nói: "Tin tức thứ hai thì sao?"

Hầu Hi Bạch kể: "Tin tức thứ hai càng kinh người hơn, đó chính là tin cuồng ma ăn thịt người Chu Xán qui thuận Vương Thế Sung, không ngờ Vương Thế Sung lại ngu xuẩn đến thế."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Có chuyện này sao?"

Hầu Hi Bạch đáp: "Không có lửa làm sao có khói. Chu Xán có thể hợp tác với Tiêu Tiển và Tào Ưng Long, tức là có quan hệ mật thiết với Thánh môn của ta. Cũng trùng hợp, Vương Thế Sung thân thiết với Bích Trần, người của Thánh môn ở Lão Quân miếu, cho nên nếu hai người này tình đầu ý hợp, liên minh với nhau để đối phó đại địch là chuyện tất nhiên thôi. Vấn đề là không biết tại sao chuyện này bị đồn ra ngoài."

Từ Tử Lăng hiểu ý của gã, nếu không có nội gián, chuyện đáng xấu hổ này tuyệt đối không phải là do Vương Thế Sung hoặc Chu Xán công khai, việc này thật sự quan hệ rất lớn, thêm vào việc Khấu Trọng giúp Vương Thế Sung giữ Lạc Dương, khiến tình thế càng phức tạp hơn, thốt: "Chắc là liên quan đến cuộc đấu tranh giữa các hệ phái trong quý môn, Vương Thế

Sung từ trước đến giờ là người của Đại Minh Tôn giáo, không thuộc về lưỡng phái lục đạo, bây giờ có người trong hệ phái nào thuộc Thánh môn ở Trung thổ ủng hộ Vương Thế Sung, nói không chừng sẽ bị người trong hệ phái khác của thánh môn phản đối, ra tay phá hoại."

Hầu Hi Bạch nói: "Về mặt này không cần phải tốn công suy nghĩ làm gì. Tin tức cuối cùng lại liên quan đến Trì Sanh Xuân, chẳng phải huynh đã từng nói sẽ dùng kế 'đương Đông kích Tây', khuấy nước bắt cá đối phó y sao? Thì ra y dùng cò bạc ám ám muội muội, thắng được Lục Phúc đồ quán vốn thuộc về một người tên là Ôn Ngọc Thắng, người này có ngoại hiệu Quá Sơn Điếu, lòng dạ độc ác, nếu không chẳng thể nào có được cái ngoại hiệu ấy."

Quá Sơn Điếu là một loại rắn cực độc mà lại hết sức hung dữ, hễ gặp người là chủ động tấn công chứ không tránh né như các loại rắn khác.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Lý phật làm chủ Trường An, theo lẽ sẽ quét sạch các thế lực cũ như Ba Lăng bang Hương gia, ngay lúc này Trì Sanh Xuân nhận lệnh thay tên đổi họ xâm nhập vào Trường An, mượn xác hoàn hồn, mở lại đồ nghiệp, lại bắt quan hệ với Lý Nguyên Cát, phát triển cho đến cục diện hôm nay, bước tiếp theo là nuốt trọn Minh Đường Oa để phát triển nghề đánh bạc."

Hầu Hi Bạch nói: "Lục Phúc đồ quán là do Trì Sanh Xuân thắng được từ tay Ôn Ngọc Thắng, chiếu theo quy củ giang hồ, dám chơi thì dám chịu, Ôn Ngọc Thắng không thể nói gì được nữa. Nhưng Trì Sanh Xuân lại phạm phải đại kỵ, cướp cả ái thiếp của Ôn Ngọc Thắng, nghe nói Ôn Ngọc Thắng có đến tận cửa tìm Trì Sanh Xuân đòi nợ, rồi từ đó biến luôn mất dạng, chắc là đã bị Trì Sanh Xuân giết chết rồi, thế là chuyện này chấm dứt luôn."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Ôn Ngọc Thắng nếu đã chết rồi thì bọn ta làm sao lợi dụng chuyện này đây?"

Hầu Hi Bạch phấn khởi nói: "Đây là điều tuyệt diệu nhất, Ôn Ngọc Thắng có một huynh đệ kết bái có tên tuổi hơn cả y, họ Tào tên là Tam, ngoại hiệu là Đoản Mạng, thích để tóc dài, giỏi dùng phi đao, là tên cường đạo tiếng xấu đồn xa, y hoành hành ở Ba Thục một thời, sau đó bị tiểu đệ tiêu diệt, bởi vì y cũng là một tên ác tặc hái hoa tàn bạo. Hà! Huynh nói có tuyệt diệu không?"

Từ Tử Lăng nhíu mày: "Có phải huynh muốn ta cải trang thành Đoản Mạng Tào Tam đến trả thù Trì Sanh Xuân giùm cho Ôn Ngọc Thắng hay không? Nhưng huynh có từng nghĩ là nếu Tào Tam đến tính sổ với Trì Sanh Xuân, với thế lực của Trì Sanh Xuân, Trì Sanh Xuân

chẳng hề ngại gì y. Huống chi Tào Tam là tên hái hoa dâm tặc, nếu không gây ra một vài vụ án, làm sao tỏ rõ được tác phong của y chứ?”

Hầu Hi Bạch bật cười: “Ngoài tiểu đệ, không ai biết Tào Tam là dâm tặc, tiểu đệ để ý tới người này một mặt là vì võ công của y cao cường, đủ tư cách trở thành mầm họa cho Trì Sanh Xuân; Mặt khác là vì cả Ba Thục ai cũng biết ta truy sát Tào Tam, chỉ có điều ta không nói kết quả cho bất cứ ai biết. Cho nên khi Trì Sanh Xuân không làm gì được Tào Tam, chắc chắn sẽ mượn cây quạt rách của ta đối phó y, như vậy tiểu đệ sẽ tạo lập quan hệ với Trì Sanh Xuân, đó là một kế ‘đương Đông kích Tây’ khác. Kế ‘đương Đông kích Tây’ thật sự chính là Tư Đồ Phúc Vinh của huynh tỏ ra có ý đồ với Minh Đường Oa, Trì Sanh Xuân không mắc câu mới lạ.”

Từ Tử Lăng động dung nói: “Hi Bạch huynh có lẽ đã tốn nhiều công sức vì chuyện của ta rồi.”

Hầu Hi Bạch nói: “Ta ghét nhất là loại thái hoa tặc, huống chi Hương gia mua bán phụ nữ chứ? Chuyện của Từ Tử Lăng huynh cũng chính là chuyện của Hầu Hi Bạch này, nếu không làm sao gọi là huynh đệ. Đêm nay huynh cứ xoa tóc dài, đến đại náo Hương gia, giết vài tên cho vui.”

Từ Tử Lăng cười khố: “Ta không thể giết người bừa bãi.”

Hầu Hi Bạch nói: “Vậy thì cứ thả thương vài người, tóm lại là làm cho Trì Sanh Xuân ăn ngủ không yên thì đã đạt được mục đích rồi.”

Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Kế này còn có một chỗ tuyệt diệu nữa, đó chính là có thể công nhiên thăm dò Trì Sanh Xuân, xem thử trong tình huống chẳng còn cách nào, y sẽ nhờ ai trong Ma môn ra mặt. Chẳng hạn nếu kẻ giúp y là Loan Loan, cho thấy người ủng hộ là Âm Quý Phái. Tác dụng của Tào Tam là khiến cho Trì Sanh Xuân cảm thấy nguy hiểm đến tính mạng, từ đó khiến y lộ sơ hở.”

Từ Tử Lăng nhíu mày: “Tào Tam lợi hại đến thế sao?”

Hầu Hi Bạch cười nói: “Năm xưa ta giết y cũng rất gian nan, khinh công của kẻ này nổi danh một thời, nếu không chẳng thể trở thành độc hành đại đạo có tiếng. Huynh không cần hái hoa, chỉ cần gây ra vài vụ án là được, lúc đó ai cũng biết Tào Tam đã đến Trường An rồi.”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Thôi được! Y theo lời huynh, tạm thời làm cướp một phen, thật ra ta cũng đã muốn dò thám Trì phủ từ lâu, chỉ là sợ đánh cỏ động rắn, bây giờ có thân phận của Tào Tam vậy thì dễ dàng hành sự hơn nhiều rồi.”

Hầu Hi Bạch cả mừng: “Xem như ta cũng có thể giúp được một chút, bây giờ huynh nên nghỉ ngơi một chút, đợi ta bí mật chuẩn bị công cụ cho huynh giả làm Tào Tam, ít nhất phải có vài cây phi đao mới ra dáng. Hà chuyện này càng lúc càng thú vị đây!”

oOo

Dương Công Khanh trầm ngâm một chút, hỏi: “Bây giờ ta nên làm thế nào?”

Khấu Trọng hỏi lại: “Nói cho ta biết, bây giờ ngoại trừ Dương công ngài và Trương Trấn Châu, Vương Thế Sung sợ nhất là những người nào phản ý đầu hàng nhà Đường?”

Dương Công Khanh mỉm cười nói: “Ngày mai chúng ta sẽ biết rõ ràng thôi.”

Khấu Trọng hiểu ra, trong hội nghị quân sự ngày mai, Vương Thế Sung sẽ sắp xếp toàn cuộc để nghênh chiến đại quân Lý Thế Dân, chỉ cần y kèm chế các tướng khác họ như thế nào thì sẽ biết ngay tâm ý của y mà thôi.

Khấu Trọng hỏi: “Tương Dương có phải vẫn nằm trong tay Tiền Độc Quan không?”

Tương Dương là trọng trấn quan trọng nhất ở phía nam Đại Trịnh của Vương Thế Sung, nếu Tương Dương lọt vào tay Lý Thế Dân, quân của Chu Xán sẽ một bước khó dòi, đó cũng là nơi mà Đại Trịnh và Đại Đường đều muốn giành lấy.

Năm xưa Lý Mật cùng Vương Thế Sung tác chiến, đã từng đích thân đến Tương Dương thuyết phục Tiền Độc Quan, từ đó có thể thấy được sự quan trọng của Tương Dương. Khấu Trọng hỏi đến mặt này là có lý do, bởi vì gã biết Tiền Độc Quan là người của Âm Quý Phái.

Dương Công Khanh nói: “Chuyện này rất kỳ lạ, nếu ta là Tiền Độc Quan, chắc chắn lúc này không tỏ ý ủng hộ bên nào, đợi nhìn rõ tình thế rồi mới quyết định. Nhưng sự thật lại không phải vậy, Tiền Độc Quan đã tỏ ý ủng hộ Vương Thế Sung ngay, khiến Vương Thế Sung càng có thêm lòng tin.”

Khấu Trọng vỗ bàn than rằng: “Cuối cùng cũng đã hiểu rõ rồi, ít nhất Vương Thế Sung đã được Đại Minh Tôn giáo và Âm Quý Phái ủng hộ nên mới nắm chắc sẽ thắng được trận này. Con mẹ nó, đêm nay ta nhất định sẽ đem đến một điều bất ngờ cho Vinh Phụng Tường, đánh một đòn tiền phát chế nhân mới được.”

Dương Công Khanh nói: “Thiếu soái không sợ chọc giận Vương Thế Sung sao?”

Khấu Trọng mỉm cười: “Ta sẽ tùy cơ hành sự. Bây giờ Dương công phải bảo toàn thực lực, chỉ cần cho Vương Thế Sung không dám phái ông đi tiên phong là được. Còn có một chuyện suýt nữa quên hỏi ông. Linh Lung Kiều có phải đang ở Lạc Dương không?”

Dương Công Khanh lắc đầu: “Ta không rõ, ả này là tâm phúc của Vương Thế Sung, chuyên trinh sát địch nhân cho y. Tốt nhất Thiếu soái đừng nói lời thật với ả, Vương Thế Sung chịu tin ả chắc chắn có lý do nhất định.”

Khấu Trọng vỗ bụng đứng dậy cáo từ: “Ta phải về nhà ngủ một giấc, sau khi dưỡng đủ tinh thần, Vinh Phụng Tường sẽ gặp nạn! Ha ha!”

oOo

Mặt trời lặn về tây, đèn đuốc vừa được thắp sáng, trong Đa Tình Oa của Hầu Hi Bạch, Hầu Hi Bạch giúp Từ Tử Lăng quần cái đai lưng có cấm tám thanh phi đao cười ha hả nói: “Tóc dài áo đen, lưng cấm phi đao, lại mang bộ mặt nanh ác, rất giống Đoãn Mạng Tào Tam sống lại, cả người giết hấn là ta đây, cũng không lạnh mà run, nghi thần nghi quỷ.”

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Ta tuy đã từng làm trộm, nhưng giả làm cướp lại là lần đầu tiên, có nên tính là có tiền bộ không?”

Hầu Hi Bạch nói: “Phải nói là tiền luôn mấy bộ mới đúng, bởi vì Tào Tam không phải là kẻ trộm bình thường mà là độc hành đại đạo chỉ chọn nhà giàu mà cướp. Tốt nhất huynh khoáng hết tất cả của cải quý giá của Trì Sanh Xuân, như vậy Tào Tam sẽ nổi danh, đồng thời các tài chủ trong thành Trường An đều lo lắng sợ hãi cả.”

Từ Tử Lăng đến bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ráng chiều còn sót lại, cười nói: “Vậy thì huynh phải chuẩn bị một đội xe ngựa để chở hàng mới được.”

Hầu Hi Bạch cẩn thận phủ thêm lớp ngoại bào, giúp gã che lớp áo dạ hành và tám thanh phi đao, Từ Tử Lăng tự mình tháo dây cột tóc, xõa tóc ra, biến thành Đoãn Mạng Tào Tam, sau khi dấu chiếc mặt nạ trên người, lại đeo một chiếc mặt nạ khác, trở thành Ung Tần râu ria xồm xoàm.

Hầu Hi Bạch khoái chí cười nói: “Tử Lăng không làm thám tử đúng là lãng phí nhân tài, phàm là thám tử xuất sắc đều giỏi thuật cải trang, có thể hóa thân thành nhiều người khác nhau, giả cái gì là giống cái đó, Tử Lăng thật là có bản lĩnh này.”

Từ Tử Lăng nói: “Đừng nói đùa nữa, từ sáng nay đến giờ, ta chưa có hột com vào bụng, đói đến hai chân phát run, nếu bị người ta đuổi kịp thì thật là hợp với cái ngoại hiệu Đoàn Mạng quá. Lão ca có lời đề nghị gì hay ho không?”

Hầu Hi Bạch nói: “Bắc Lý và Đông thị Tây thị có rất nhiều quán ăn, cứ tùy tiện chọn lựa, huynh có thích ăn những món cay không? Bắc Lý có một quán ăn Tứ Xuyên rất ngon, tiểu đệ thường đến đó ăn uống lắm.”

Từ Tử Lăng nói: “Bây giờ cả ta cũng không hiểu có phải huynh giả vờ hồ đồ không, làm sao ta có thể đi cùng với một người tiếng tăm lừng lẫy như huynh, nếu gặp phải người quen thì huynh giới thiệu làm sao. Tiểu đệ chỉ cần huynh chỉ đường để tự mình đi chữa bệnh đói bụng là được.”

Hầu Hi Bạch bật cười: “Đây là sai lầm của ta, bởi vì ta biết huynh và Khấu Thiệu soái thích xuất kỳ chế thắng, nên tiểu đệ mới muốn cùng đi đến quán ăn để mà chiêm ngưỡng huynh xuất kỳ chiêu, không ngờ lại để lộ tẩy cho huynh biết mình ngờ nghệch, giờ chỉ dám nghe theo lời của huynh mà thôi.”

Từ Tử Lăng càng lúc càng cảm thấy thích người này, nói: “Đêm nay huynh đi đâu chơi vậy, có phải lại đến Thượng Lâm Uyển nữa không?”

Hầu Hi Bạch ngửa tay nói: “Không đến Thượng Lâm Uyển, làm sao mà sống được chứ. Quán com Thanh Thành ở gần Minh Đường Oa Bắc Lý là nơi Kỷ Thiển rất thích đến, đó là lần đầu tiên ta đi cùng nàng đó.”

Từ Tử Lăng nói: “Hiểu rồi!”

Đang định quay ra, Hầu Hi Bạch kéo tay áo gã lại: “Huynh đã từng nghe nói tới Triển Tử Kiên chưa?”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Triển Tử Kiên là ai?”

Hầu Hi Bạch hạ giọng nói: “Kinh, Triển, Đồng, Cự là bốn họa sư đời trước, Triển là chỉ Triển Tử Kiên, nghe đồn Trì Sanh Xuân bỏ nhiều tiền ra để mua bức Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ của Triển Tử Kiên, y xem đây như báu vật. Ta từng nghe Lý Uyên nói mới biết món dị bảo hiếm có này rơi vào tay y. Nếu huynh đánh cắp được bức họa này, chỉ cần nhìn qua một lần thôi thì ta chết cũng không tiếc.”

Từ Tử Lăng tức thì nổi cáu lên, đến bây giờ mới biết Hầu Hi Bạch giúp gã cải trang thành Đoàn Mạng Tào Tam, chắc chắn ít nhất cũng có hơn một nửa là vì bản thân y.

Hầu Hi Bạch còn nghịch ngợm nhìn gã nháy mắt mỉm cười nói: “Bây giờ huynh có thể hiểu rõ tại sao đêm nay ta phải đến ở Thượng Lâm Uyển rồi chứ? Đây gọi là tạo chứng cứ ngoại phạm đó. Ha ha!”

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>